

Rotlle núm. TSJP-0000006/2018
Causa núm. Extradició penal 6000133/2017

AUTE 32-2018

PARTS:

Recurrent: MINISTERI FISCAL

Recorregut: Sr. I.J.J.
Advocat: Sr. A.C.A.

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Yves PICOD
Magistrats: M. I. Sra. Marie CONTE
M. I. Sra. Fátima RAMÍREZ SOUTO

Andorra la Vella, dinou de març de dos mil divuit.

En el recurs d'apel·lació interposat contra l'aute de data 19 de desembre de 2017 dictat per el Tribunal de Corts en el marc del procediment d'extradició núm. 6000133/2017, els components de la Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia expressats al marge s'han constituït per a la vista i decisió, és ponent el **M.I. Sr. Yves PICOD**.

ANTECEDENTS DE FET

I.- RESULTANT: que el Sr. I.J.J., de nacionalitat finlandesa, fou objecte d'una ordre de detenció provisional emesa en data 6 d'octubre de 2016 pel Tribunal de Primera Instància de Hèlsinki (Finlàndia), expedida per la seva implicació en la comissió d'uns presumptes delictes d'incitació a la discriminació contra un grup ètnic, de recaptació de fons, de jocs d'atzar, de difamació amb agreujants, d'amenaques il·legals, contra la confidencialitat i contra els drets d'autor.

II.- RESULTANT: que en data 17 d'agost de 2017 el Ministeri Fiscal va remetre al Tribunal de Corts la demanda formal d'extradició de I.J.J. sol·licitant que, un cop seguits els tràmits contemplats a l'article 11 de la Llei qualificada d'extradició, es dictés aute acordant donar lloc a l'extradició sol·licitada per la República de Finlàndia, pels següents delictes tipificats al Principat –sense perjudici d'ulterior qualificació– de: major de discriminació de l'article 338.1 apartats a), b) i c) del Codi Penal, menor d'amenaques no condicionals de l'article 143.1 del Codi Penal, major de revelació de secrets en l'àmbit laboral de l'article 190 del Codi Penal i major contra la propietat intel·lectual de l'article 229 del Codi Penal.

III.- RESULTANT: que mitjançant aute de data 19 de desembre de 2017, el Tribunal de Corts va decidir:

“No atorgar l'extradició d'I.J.J., nascut el 00 de març de 1977 a República de Finlàndia, fill d'A. i de M., de nacionalitat finlandesa, titular del document nacional d'identitat finlandès número XXXX, demanada per les autoritats de la República de Finlàndia.”

IV.- RESULTANT: que contra l'esmentat aute va interposar recurs d'apel·lació el Ministeri Fiscal, mitjançant el qual sol·licita la revocació del precitat aute a fi que sigui dictada una nova resolució acordant donar lloc a la referida demanda d'extradició del Sr. I.J.J.

Manifesta que:

- el Tribunal de Corts podia i tenia l'obligació de demanar i admetre el complement a la demanda d'extradició que li semblés escaient per al correcte examen de la mateixa.

- mitjançant el complement tramès per la República de Finlàndia i aportat pel Ministeri Fiscal en data 3 de novembre de 2017, quedaven acreditats i complimentats tots els requisits legals establerts a la Llei qualificada d'extradició i al Conveni europeu d'extradició de 13 de desembre de 1957 necessaris per l'atorgament de l'extradició sol·licitada, per tant, el Tribunal *a quo* hauria d'haver admès i examinat tota la documentació complementària a fi de no anar en contra la seva pròpia pràctica i doctrina.

V.- RESULTANT: que la representació lletrada del Sr. I.J.J. s'ha oposat al recurs, observant que la demanda d'extradició no reuneix les condicions establertes als articles 2 i 7 de la Llei qualificada d'extradició i, en particular, per no haver quedat acreditat que els fets presumptament delictius que la motiven estiguin castigats amb una pena de privació de llibertat aplicada en el seu grau màxim igual o superior a 1 any.

VI.- RESULTANT: que en l'acte de la vista oral, ambdues parts compareixents van exposar les consideracions que van estimar més adients a la defensa de llurs interessos.

FONAMENTS DE DRET

I.- CONSIDERANT: que en l'aute objecte del present recurs, el Tribunal de Corts decideix no donar lloc a l'extradició d'I.J.J. sol·licitada per la República de Finlàndia, entenent bàsicament que la demanda d'extradició era incompleta ja que mancaven la traducció de diversos documents així com la informació de les penes assignades als delictes. Segons el Tribunal de Corts, la demanda no s'havia acompanyat de les disposicions legals aplicables exigides en l'article 7 c) de la Llei Qualificada d'Extradició (LQE), i per aquest motiu, no es pogué verificar la concurrència del requisit exigít per l'article 2 a) de la LQE, en concret, que els fets siguin castigats per les lleis de l'Estat sol·licitant i de l'Estat sol·licitat amb una pena de privació de llibertat igual o superior a 1 any.

Afegeix el Tribunal de Corts que *“no li correspon esmenar els defectes de forma de la demanda d'extradició doncs, essent l'Estat requerit qui ha de complir les formalitats legals, li correspon a l'Estat requerit fer ús, al seu cas, de la facultat que preveu l'article 13 del Conveni Europeu d'Extradició que permet (...) a la part requerida demanar les informacions complementàries necessàries (...) un cop les actuacions es troben a Tribunal de Corts, ja no és possible complementar aquesta informació i el Tribunal ha de resoldre d'acord amb la documentació que fou tramesa amb la demanda d'extradició”*.

II.- CONSIDERANT: que la pena assignada als delictes que s'imputen a I.J.J. i que són objecte de la demanda d'extradició es troba degudament precisada al foli 116 de les actuacions, això és, en la demanda d'extradició inicial, on, en llengua castellana, s'indica:

“la pena máxima aplicable al delito cometido es como mínimo de un año de prisión (...) se solicitará la entrega del sospechoso a Finlandia y la pena máxima aplicable al delito cometido es como mínimo de un año de prisión”

En conseqüència, el requisit exigít de l'article 2 a) de la Llei de 1996 es troba degudament complimentat per la demanda inicial d'extradició, d'igual manera que ho foren les traduccions requerides pel Tribunal de Corts, les quals van ser aportades mitjançant complement a la demanda inicial d'extradició, aportat en data 3 de novembre del 2017.

III.- CONSIDERANT: que resulta dels termes de la Convenció europea d'extradició del 13 desembre del 1957, que una autoritat nacional no pot condicionar una demanda d'extradició a condicions no previstes expressament en la dita convenció, de valor supra-nacional.

Cal recordar que segons l'article 1 de aquest text, intitulat « *Obligation d'extrader* », « *les parties contractantes s'engagent à se livrer réciproquement, selon les règles et sous les conditions déterminées par les articles suivants (...)°* ».

Aquesta convenció té un valor supra-nacional que lliga les parts a través els seus òrgans, entre els quals la institució judicial. Ha d'interpretar-se –com tota convenció– de bona fe amb una voluntat de cooperar, salvat en els casos especials enumerats per la dita convenció, destinats a protegir els drets polítics així com el dret a la vida o a prohibir *el bis in idem* o bé a fer respectar la condició de reciprocitat de la incriminació. En aquest sentit, la LQE exposa en els seus motius la necessitat d'una col·laboració internacional integrada per tal d'evitar la impunitat dels delictes per raons de competència territorials.

Segons l'article 13 de la dita convenció, intitulat « *Complément d'informations* », « *si les informations communiquées par la partie requérante se révèlent insuffisantes pour permettre à la partie requise de prendre une décision en application de la présente Convention, cette dernière partie demandera le complément d'informations nécessaire et pourra fixer un délai pour l'obtention de ces informations* ».

No pot interpretar el Tribunal de Corts aquesta disposició de manera restrictiva quan precisa que “*un cop les actuacions es troben a Tribunal de Corts, ja no és possible complementar aquesta informació i el Tribunal ha de resoldre d'acord amb la documentació que fou tramesa amb la demanda d'extradició*”. En efecte, basant-se en l'enumeració de l'article 4 de la LQE, afegeix una condició formal que no existeix ni en la convenció del 13 de desembre del 1957, ni en la Llei qualificada del 28 de novembre del 1996 que transposa aquesta convenció.

Tampoc no pot afirmar el Tribunal de Corts que no li correspon “*esmenar els defectes de forma de la demanda d'extradició*”, sinó que, en la seva qualitat de tribunal representant el poder judicial de l'Estat requerit, és un òrgan competent per a fer-ho. En aquest sentit, el Tribunal de Corts no podia estimar que aquesta documentació s'aportava de manera “extemporània”.

Per si no fos prou, com ho subratlla amb pertinència el Ministeri Fiscal al nom d'un principi processal de coherència, cal posar de relleu que la doctrina i pràctica habitual del Tribunal de Corts en matèria de demandes d'extradició que necessiten ésser complimentades, és admetre i sol·licitar, a l'Estat sol·licitant, quanta documentació complementària sigui necessària, com per exemple en l'extradició núm. 6000101/2017, sol·licitada per l'Estat de Sèrbia.

IV.- CONSIDERANT: que el Tribunal de Corts havia d'admetre i examinar tota la documentació complementària aportada per la República de Finlàndia mitjançant complement de 3 de novembre del 2017. En aquesta documentació complementària s'aportaven, bàsicament, les traduccions que el Tribunal de Corts ha trobat a faltar així com la confirmació del criteri de competència territorial de la República de Finlàndia que plantejava dubtes a la defensa del Sr I.J.J.

V.- CONSIDERANT: que s'ha d'estimar en conseqüència el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal i revocar l'aute de 19 de desembre del 2017 dictat pel Tribunal de Corts en la causa de referència, en el sentit de donar lloc a la demanda d'extradició del Sr. I.J.J., formulada per les autoritats de la República de Finlàndia.

Vistes la Constitució, El Codi Penal, el Codi de Procediment Penal, la jurisprudència d'aplicació, i altres fonts del Dret del Principat d'Andorra,

DECISIÓ

La Sala Penal del Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, en nom del poble andorrà, decideix:

1.- Estimar el recurs d'apel·lació interposat pel Ministeri Fiscal.

2.- Revocar l'aute de 19 de desembre de 2017 dictat pel Tribunal de Corts en la causa de referència, en el sentit de donar lloc a la demanda d'extradició del Sr. I.J.J., formulada per les autoritats de la República de Finlàndia.

3.- Declarar d'ofici les costes processals causades pel recurs.

Aquesta resolució és ferma i executiva.

Manem que, una vegada notificada la present resolució a totes les parts, es retorni la causa al Tribunal de Corts, amb certificació de la present resolució, per al seu compliment i execució.

Així, per aquest nostre aute, definitivament jutjant, ho manem i signem.